

R O Z S U D O K

V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD a JUDr. Ľubici Filovej v právnej veci navrhovateľa: **MAC TV s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, právne zastúpená Advokátskou kanceláriou Bugala-Ďurček, s.r.o. Miletičova 5/B, Bratislava, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporkyne č. RP/63/2015 zo dňa 10. novembra 2015, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/63/2015 zo dňa 10. novembra 2015 **potvrdzuje**.

Navrhovateľovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

Navrhovateľ **je povinný** zaplatiť súdny poplatok z podaného opravného prostriedku vo výške 500,- eur na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

1.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/63/2015 zo dňa 10. novembra 2015 Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „Rada“) uložila navrhovateľovi sankciu – pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 5.000,- eur za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 5. júna 2015 v čase od 09:00:00 hod. do 9:59:59 hod. odvysielal

-reklamný blok v čase od cca 09:17:39 hod. do cca 09:23:33 hod. v trvaní 5 minút a 54 sekúnd,

-reklamný blok v čase od cca 09:50:35 hod. do cca 09:56:39 hod. v trvaní 6 minút a 4 sekundy,

-komunikát propagujúci program *Topstar*, ktorý zároveň propagoval podujatie *Topfest 2015* a ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom nešlo výlučne o vlastnú propagáciu, v čase od cca 09:56:43 hod. do cca 09:57:13 hod. v trvaní 30 sekúnd,

V celkovom časovom rozsahu 12 minút a 28 sekúnd, teda o 28 sekúnd dlhšom ako 12 minút. V zmysle § 67 ods. 16 zákona č. 308/2000 Z. z. je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet špecifikovaný vo výrokovvej časti rozhodnutia odporkyne - Rady.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že oznámením č. 724/SKO/2015 Rada oznámila začatie správneho konania vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 5. júna 2015 v čase cca od 9:56:43 hod. bol odvysielaný komunikát propagujúci program účastníka konania *Topstar*. Vzhľadom na predmet správneho konania bolo nevyhnutné analyzovať, či je alebo nie je daný komunikát reklamou podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a či sa jedná výlučne o vlastnú propagáciu podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. alebo je aj propagáciou tretej osoby – v predmetnom správnom konaní o propagáciu podujatia *Topfest 2015*. V takomto prípade sa jeho trvanie musí započítať do času vyhradeného reklame. Rada po oboznámení sa so všetkými podkladmi vo veci rozhodla preskúmaným

rozhodnutím dňa 10. novembra 2015 v správnom konaní č. 871/SKO/2015 a uložila navrhovateľovi sankciu – pokutu vo výške 5.000,- eur za porušenie povinnosti podľa ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.

2.

Proti uvedenému rozhodnutiu Rady sa v zákonnej lehote odvolal navrhovateľ. Žiadal, aby pre nesprávne právne posúdenie veci – vlastná propagácia v. reklama, najvyšší súd zrušil rozhodnutie Rady č.RP/63/2015 zo dňa 10. novembra 2015 a vec vrátil Rade na ďalšie konanie.

V dôvodoch odvolania namietal, že Rada napadnutým rozhodnutím zasiahla do základného práva navrhovateľa na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu; slobodu prejavu a šírenie informácií garantovanú Ústavou SR a Dohovorom, a to konkrétne ustanovenia článku 26 ods. 1 a 2 a článku 46 ods. 1 a 2 v spojení s článkom 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj článku 6 ods. 1 a článku 10 ods. 1 a 2 Dohovoru v spojení s článkom 1 Dohovoru. K zásahu a k porušeniu práva došlo postupom Rady v súvislosti s napadnutým rozhodnutím, ktorým uložila navrhovateľovi sankciu, nakoľko nevykonala dôkaz, resp. nevyhotovila zápisnicu o vykonaní dôkazu, čo predstavuje nezákonnosť rozhodnutia; nedostatočne odôvodnila existenciu a splnenie podmienok na možné obmedzenie slobody prejavu a napriek tejto skutočnosti obmedzila slobodu prejavu navrhovateľa; na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľa neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, čím nesprávne právne vec posúdila; nesprávne právne posúdila vec, keď časť odvysielaný komunikát na vlastnú propagáciu posúdila ako reklamu a započítala do rozsahu vysielania reklamy.

Navrhovateľ trval na tom, že ak zákon č. 308/2000 Z. z. neustanovuje inak, v správnom konaní vedenom Radou sa postupuje podľa zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“). Postup dokazovania v správnom konaní je upravený v § 34 ods. 1 Správneho poriadku. Napriek odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom sa opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že Rada sa so záznamami oboznámila, spis Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu. Napadnuté rozhodnutie je tak v rozpore so zákonom a s Ústavou Slovenskej republiky. Taktiež namietal,

že preskúmané rozhodnutie Rady je nevykonateľné a nepreskúmateľné pre nedostatok odôvodnenia rozhodnutia a pre nedostatky konania, predchádzajúceho jeho vydaniu.

Tvrdiac, že vo vzťahu k materiálnym podmienkam obmedzenia slobody prejavu vo vzťahu k § 36 ods. 2 zákona č. 308/2002 Z. z. Rada neuviedla nič. Obsah televízneho vysielania predstavujú informácie reklamného charakteru, na ktorý sa vzťahuje ochrana práva na slobodu prejavu. V prejednávanvej veci je preto možné konštatovať, že odvysielané informácie reklamného charakteru „neboli spôsobilé svojou povahou aktivovať meritórne uvažovanie o obmedzení práva divákov sledujúcich program a už vôbec nie dostať sa do kolízie s konkrétnym verejným záujmom v zmysle čl. 26 ods. 4 ústavy alebo čl. 10 ods. 2 dohovoru, ktorého ochrana by si vyžadovala intervenciu štátu (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/307/2014-45 z 18. decembra 2014).

Uviedol, že sporný komunikát zameriaval pozornosť diváka na obsah programu s názvom *Topstar*, ktorý bude neskôr vysielaný na televíznej programovej službe. Preto je zrejmé, a to aj z prepisu/popisu skutkového stavu ako aj zo záznamu sporného komunikátu, že pozornosť diváka bola zameraná na obsah programu, najmä na podrobné informácie o hudobnej skupine I.M.T. Smile a umeleckom súbore Lúčnica. *V programe Topstar mali byť sprostredkované informácie o príprave a spôsobe prípravy spoločného vystúpenia, ktoré pojme 100 tanečníkov, ich tanečné choreografie a hity skupiny I.M.T. Smile.* Napriek tomu sporný komunikát nijakým spôsobom nevyzdvihoval, nepropagoval ani inak nevyzýval divákov k návšteve samotného podujatia a sústredil sa výlučne na to, aby diváka zaujal informáciou o obsahu vlastného programu *Topstar*. Sporný komunikát teda okrem dátumu a názvu podujatia neobsahoval žiadnu informáciu, ktorá by mala akýkoľvek propagačný charakter a ktorý by mohla upriamovať pozornosť diváka na samotné podujatie. Je podstatnou črtou „reklamy“ mať propagačný charakter, ktorý má takú intenzitu že svojim obsahom presviedča alebo vyzdvihuje produkt alebo službu. Konštatoval, že obsah sporného komunikátu za žiadnych okolností nedosiahol takú intenzitu, na základe ktorej by ho bolo možné označiť za reklamu a započítať do povoleného rozsahu reklamy.

3.

K odvolaniu navrhovateľa sa Rada vyjadrila písomne tak, že navrhovala napadnuté rozhodnutie potvrdiť. V dôvodoch vyjadrenia poukázala na postup správneho konania,

konkrétne na prijatie uznesenia o začatí správneho konania dňa 28. mája 2015 voči vysielateľovi MAC TV s.r.o. vo veci možného porušenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 5. júna 2015 v čase o 9:00:00 hod. do 9:59:59 hod. mohlo dôjsť k odvysielaniu reklamných šotov v časovom rozsahu vyššom ako 12 minút. Uviedla, že oznámenie o začatí správneho konania bolo účastníkovi konania doručené dňa 14.septembra 2015, na základe čoho sa začalo správne konanie č. 871/SKO/2015. Účastník konania bol súčasne vyzvaný, aby v lehote do 10 dní od doručenia oznámenia v súlade s § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy a vyjadril sa k podkladom pre rozhodnutie v predmetnom správnom konaní. Súčasne bol upozornený, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa ustanovenia § 46 Správneho poriadku. Prílohou oznámenia o začatí správneho konania bol aj prepis/popis skutkového stavu. Účastníkovi konania bola následne listom č. 4350/2015/O zaslaná opätovná výzva na vyjadrenie sa v správnom konaní v lehote 5dní odo dňa jeho doručenia spolu poučením, že Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku. Vyjadrenie účastníka konania nebolo Rade doručené.

Rada nesúhlasila s argumentáciou navrhovateľa, že ako správny orgán nevykonala dôkaz – ohliadku záznamov z vysielania programovej služby JOJ resp. pri vykonaní tohto dôkazu by postupovala v rozpore s ustanoveniami Správneho poriadku, nakoľko o vykonaní tohto dôkazu nevyhotovila zápisnicu. V súvislosti s touto námietkou poukázala na obdobnú námietku vznesenú v konaniach Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn.: 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010...., v ktorých NS SR postup odporkyne pred vydaním rozhodnutia schválil a napadnuté rozhodnutie Rady potvrdil. Ďalej uviedla, že sa riadne oboznámila so skutkovým stavom veci, pričom dospela k záveru, že podklady pre rozhodnutie, ktorými sú prepis / popis skutkového stavu a záznam z vysielania sú dostačujúce pre rozhodnutie vo veci. Skutkový stav veci preskúmala na základe všetkých dostupných podkladov, o ktorých mala za to, že nie sú sporné a vzhľadom na absenciu relevantných námietok navrhovateľa nemala o ich nespornosti pochybnosť. Svoje závery potvrdila hlasovaním, ktoré je zaznamenané v zápisnici zo zasadnutia Rady zo dňa 10. novembra 2015. Konštatovala, že pokiaľ navrhovateľ v opravnom prostriedku poukázal na uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012, z obsahu ktorého vyplýva,

že „Rada pre rozhlasové a televízne vysielanie vo svojom vyjadrení k veci uviedla, že, úkon výkonného orgánu Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie je potrebné považovať za úkon samotnej Rady pre rozhlasové a televízne vysielanie“, Rada striktne rozlišuje medzi Kanceláriou Rady a Radou samotnou, pričom ich činnosť nie je možné zamieňať. Kancelária Rady podľa § 13 ods. 1 zákona č. 328/2000 Z. z. vykonáva administratívne a technické činnosti Rady. Medzi ne patrí napr. vyhotovovanie prepisov vysielania, zabezpečenie podkladov pre rozhodnutie v správnom konaní, právna analýza a podobne. Názor zamestnancov Rady však nie je pre členov Rady absolútne záväzný a v každom konkrétnom prípade môžu meritórne rozhodnúť vždy jedine členovia Rady a to po preskúmaní všetkých zistených podkladov. Obdobná námietka bola vznesená aj v rámci konania vedeného na Najvyššom súde SR pod sp. zn. 6SŽ/7/2014, pričom ju senátu najvyššieho súdu nepovažoval za dôvodnú. S poukazom na dikciu ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku vyslovila názor, že záznam vysielania je obdobný ako listina. Ide o zvukovo-obrazovú príp. iba zvukovú informáciu zachytenú na dátovom nosiči. Podobne ako pri vykonaní dôkazu listinou, aj v prípade záznamu vysielania sa správny orgán najprv presvedčí o jeho pravosti, t.j. či ho poskytol vysielateľ, ktorý o to bol dožiadaný a či spĺňa formálne náležitosti špecifikované vo vyžiadaní. V prípade záznamu získaného z nahrávacieho zariadenia Rady sa skúma, či bol skutočne získaný záznam toho-ktorého vysielateľa. Rovnako ako v prípade listiny, ani o zhliadnutí záznamu vysielania sa nespisuje zápisnica, nakoľko je zrejmé, že s jeho obsahom je možné sa oboznámiť len jeho zhliadnutím. Tvrdenie navrhovateľa o nezhliadnutí záznamu vysielania Radou je nepodložené a nezakladá sa na pravde a táto skutočnosť sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôkladne analyzuje.

Rada tiež uviedla, že v danom prípade, v rámci televíznej programovej služby JOJ dňa 5. júna 2015 v čase od 09:00:00 hod do 09:59:59 hod bol čas vyhradený reklamným šotom a telenákným šotom počas jednej celej hodiny prekročený o 28 sekúnd, čo automaticky zakladá rozpor so zákonom. Akékoľvek ďalšie skúmanie, do akej miery rozhodnutím Rady dôjde k zásahu do práv vysielateľa, je preto z tohto podľa bezpredmetné. S prípadom v prejednávanej veci nie je možné porovnávať ani tvrdenie navrhovateľa podporené nálezom Ústavného súdu SR vo veci týkajúcej sa rozhodnutia Rady o porušení § 16 ods. 3 písm. b/ zákona č. 308/2002 Z. z. t.j. nález II.ÚS/307/2014-45 z 18. decembra 2014. Dôvody na zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia uvádzané navrhovateľom tak Rada považovala za neopodstatnené tvrdiac, že napadnuté rozhodnutie má všetky zákonom požadované náležitosti, je riadne odôvodnené čo sa týka obsahu aj druhu uloženej sankcie.

Po analýze predmetného komunikátu dospela Rada k názoru, že komunikát propagujúci program Topstar, zároveň propagoval podujatie Topfest 2015 a naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. pričom nešlo výlučne o vlastnú propagáciu. Sporný komunikát síce zameriaval pozornosť diváka na obsah programu s názvom Topstar, ktorý bude neskôr vysielať na programovej službe navrhovateľky, avšak zároveň propagoval podujatie tretej osoby Topfest 2015.

3.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutie a jemu predchádzajúce správne konanie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s §§ 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu SK č.871/SKO/2015 ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov konania na pojednávaní dňa 30. novembra 2016 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa nie je dôvodný.

Podľa § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti toho zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielenia, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielať na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielenie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielenia, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielenia, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych

mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi. Činnosť Rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou Rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. *reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie* vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu *vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávatel'om reklamy alebo vysielateľom.*

Podľa § 34 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. vysielanie reklamy a telenákupu musí byť rozoznateľné a zreteľne oddelené od iných častí programovej služby tak, aby neboli zameniteľné s inými zložkami programovej služby; vo vysielaní rozhlasovej programovej služby sa použijú na oddelenie zvukové prostriedky a vo vysielaní televíznej programovej služby zvukovo-obrazové alebo priestorové prostriedky.

Podľa § 36 ods. 2 zákona č. 328/200 Z. z. vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny nesmie presiahnuť 20% (12 min). Vysielací čas vyhradený reklame v čase od 19.00 hod. do 22.00 hod. nesmie presiahnuť u vysielateľa na základe zákona osem minút počas jednej celej hodiny.

Podľa § 64 zákona č. 308/2000 Z. z. za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi Rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 64 ods. 2 zákona č. 328/2000 Z. z. sankciu podľa odseku 1 písm. d/ Rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4

aj napriek písomnému upozorneniu Rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. b/] alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia [§ 2 ods. 1 písm. e/].

Pokutu Rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému (§ 64 ods. 3).

Podľa § 67 ods. 5, písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319,- € do 165.969,- € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497,- € do 49.790,- €, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 328/2000 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – Správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že odporkyňa v predmetnej veci náležite postupovala v zmysle citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážila dostatok skutkových okolností relevantných pre vydanie rozhodnutia, zistila skutočný stav vecí, v konaní postupovala v súčinnosti s navrhovateľom ako s účastníkom konania a nedopustila sa takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť jej rozhodnutia.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu podľa ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku upravujúcej správne súdnictvo nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe opravného prostriedku účastníka správneho konania, podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 2501 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu administratívneho spisu najvyšší súd v danej veci mal preukázané, že Oznámením o začatí správneho konania zo dňa 25. augusta 2015 Rada oznámila navrhovateľovi, že voči nemu začína správne konanie vo veci možného porušenia § 36 ods. 2, zákona č. 308/2000 Z. z. v súvislosti s opísaným priebehom vysielania a súčasne ho vyzvala, aby k predmetu správneho konania zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 správneho poriadku najneskôr do 10 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, a v tejto lehote sa tiež vyjadril k podkladom pre rozhodnutie v správnom konaní, ktorými sú záznam z vysielania programovej služby JOJ zo dňa 5. júna 2015 v čase od 19:55 hod. do 23:05 hod. a prepis skutkového stavu tvoriaci

prílohu oznámenia. Oznámenie s 06:55 hod do 10:05 hod. a prepis/popis skutkového stavu, ktorý tvoril prílohu rozhodnutia, s opätovnou výzvou na vyjadrenie zo dňa 28. septembra 2015 bolo doručené právnomu zástupcovi navrhovateľa v dňoch 14. septembra 2015 a 5. októbra 2015.

Navrhovateľ sa v určených lehotách nevyjadril. V oboch výzvach odporkyňa poučila navrhovateľa, že pokiaľ svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, Rada môže rozhodnúť vo veci aj bez jeho stanoviska, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú dostačujúce podľa § 46 Správneho poriadku.

Následne žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím č. RP/63/2015 uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého porušenia sa dopustil tým, že na televíznej programovej službe JOJ dňa 5. júna 2015 v čase cca od 09:00:00 hod. do 9:59:59 hod. odvysielal v rámci reklamných blokov komunikát propagujúci program Topstar, ktorý zároveň propagoval podujatie Topfest 2015 a ktorý naplnil definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. pričom nešlo výlučne o vlastnú propagáciu, v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 28 sekúnd, teda o 28 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

Najvyšší súd Slovenskej republiky posudzujúc dôvodnosť odvolacích námietok navrhovateľa, týkajúcich sa porušenia procesných predpisov a to najmä námietky týkajúcej sa pochybenia v súvislosti s priebehom dokazovania, konkrétne absenciu Zápisnice z rokovania Rady, ktorá by bola jediným dôkazným prostriedkom, spôsobilým osvedčiť, že členovia Rady sa skutočne oboznámili so záznamom vysielania programovej služby JOJ zo dňa 5. júna 2015 v čase od 08:58 hod. do 10:05 hod., tieto vyhodnotil ako neopodstatnené.

Z predloženej Zápisnice o hlasovaní odporkyne zo dňa 10. novembra 2015 mal najvyšší súd jednoznačne preukázané, že predmetom konania bolo monitorovanie vysielania programovej služby JOJ dňa 5. júna 2015 v čase od 09:00:00 hod do 09:59:59: hod. Prítomní deväti členovia Rady hlasovali za to, že odvysielaním konkrétne určených reklám a komunikátu propagujúceho program *Topstar*, ktorý zároveň propagoval podujatie *Topfest 2015* (neuznanou navrhovateľkou za reklamu) v konkrétne v určených časových úsekoch došlo k porušeniu ustanovenia § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Navrhovateľ nepredložil jediný dôkaz spochybňujúci to, že by sa jednotliví členovia Rady pred hlasovaním

neoboznámili s obsahom predmetného vysielania. Aj keď Zápisnica o hlasovaní zo dňa 10. novembra 2015 neobsahuje uvedenie ani opis toho, že a ako došlo k vzhliadnutiu predmetného záznamu, z ostatných okolností vyplýva, že jednotliví členovia Rady sa s obsahom záznamu oboznámili. Nie je preto dôvodné považovať absenciu zápisnice o vzhliadnutí záznamu vysielania za procesné pochybenie, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, a preto naň súd pri svojom rozhodovaní neprihliadal. (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Vo vzťahu k uvedenej námietke navrhovateľa, že v konaní nebola vyhotovená zápisnica najvyšší súd poukazuje tiež na to, že v právnej úprave ustanovenej v § 22 ods. správneho poriadku zákonodarca ustanovuje, že správny orgán spisuje zápisnicu pri ústnom podaní, pri dôležitom úkone v konaní, pri ústnom pojednávaní a ak vo veci koná a rozhoduje kolektívny správny orgán pri hlasovaní. Z gramatického výkladu uvedenej právnej normy je zrejmé, že je na zvážení správneho orgánu, ktoré úkony v konaní bude považovať za dôležité a to podľa okolností danej veci, čo vyplýva z dikcie zákonom stanoveného „najmä“. Zápisnica predstavuje písomný záznam o vykonanom procesnom úkone, resp. konaní, o jeho výsledkoch, ktorý vyhotovuje zamestnanec správneho orgánu. Dôležitosť zápisnice spočíva v tom, že má dôkaznú moc verejnej listiny (§ 37), pričom zápisnica je len jeden z možných dôkazov v správnom konaní (§ 34 ods. 2), a preto nemá vyššiu dôkaznú hodnotu než iné dôkazy a správny orgán je povinný ju hodnotiť v súlade s § 34 ods. 5 správneho poriadku.

V danej súvislosti najvyšší súd taktiež poukazuje na to, že zo skutkových zistení je zrejmé, že navrhovateľ v danej veci nepodal žiadne stanovisko a teda nevzniesol ani námietku, v ktorej by vyjadril pochybnosti k podkladom pre vydanie rozhodnutia, uvedených v oznámení o začatí správneho konania - záznam z vysielania a prepis/popis skutkového stavu tvoriaceho prílohu oznámenia, ako aj nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu a nevyjadril ani pochybnosti o tom, že by odporkyňa v predmetnom konaní postupovala len z prepisu/popisu vypracovaného kanceláriou Rady bez bezprostredného vzhliadnutia odvysielaného programu. Námietky nezákonnosti vykonania dôkazov navrhovateľ vzniesol až v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu Rady. Rada sa k uvedenej námietke navrhovateľa vyjadrila v písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku tak, že nesúhlasila s argumentáciou navrhovateľa, tvrdiac, že z povahy podkladu pre rozhodnutie – záznamu z vysielania, je zrejmé, že je možné sa s ním oboznámiť len jeho zhliadnutím

a spochybnenie sledovania programu, ktorého obsah je predmetom správneho konania členmi Rady, nemá racionálny základ, považujúc tvrdenia navrhovateľa za zavádzajúce, poukazom na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v obdobných veciach.

Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd preto dospel k záveru, že nevyhotovenie zápisnice resp. iného záznamu Radou o oboznámení sa so záznamom z predmetného vysielania v danom prípade nie je možné považovať za takú vadu konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúmaného rozhodnutia v zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. Najvyšší súd zastáva názor, že ani v danom prípade nie je možné nechať bez povšimnutia skutočnosť, že navrhovateľ v priebehu správneho konania nepodal žiadne stanovisko, nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu, a ani nerozporoval porušenie právnej povinnosti. Najvyšší súd dajúc tiež do pozornosti, že v zmysle § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci a v zmysle § 33 ods. 1, 2 postupovať v konaní v súčinnosti s účastníkom konania, účastník správneho konania ma právo na súčinnosť v právnom konaní v zmysle § 33 ods. 1 správneho poriadku a súčasne v zmysle § 34 ods. 3 správneho poriadku je povinný navrhnúť dôkazy mu známe na podporu svojich tvrdení, ktorá právna úprava prenáša dôkazné bremeno aj na účastníka správneho konania, dospel k záveru, že ak navrhovateľ v opravnom prostriedku nezákonnosť rozhodnutia Rady videl najmä v tom, že Rada v správnom konaní pochybila, keď o zhladnutí záznamu vysielania nevyhotovila zápisnicu, nenamietajúc zistenia preukazujúce porušenie právnej povinnosti, samotná táto skutočnosť v danom prípade nemohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s tvrdením navrhovateľa, že slobodu prejavu je možné obmedziť len v takom druhu verejných záujmov, ktoré sa výslovne uvádzajú v článku 26 ods. 4 Ústavy SR. Nesúhlasí však s názorom, že Rada skúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu len prostredníctvom osvedčenia formálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu, tzv. či obmedzenie bolo „predpísané“ právnym predpisom o sile zákona. Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní v tejto súvislosti predložil súdu Uznesenie rozšíreného senátu Nejvyššího správního soudu ČR, sp. zn. 7As/57/2010-82 z 3. apríla 2012 ako podpornú judikatúru aplikovateľnú na oblasť vysielania a retransmisie, v ktorej sa rozšírený senát vyporiadal so všetkými aspektami vykonávania dôkazov správnom trestaní najvyšší súd uvádza, že v správnom konaní po preskúmaní všetkých získaných podkladov môžu rozhodovať len členovia Rady. Kancelária Rady vykonáva len administratívne a technické činnosti Rady. Obdobná námietka bola vznesená

v niekoľkých konaniach na Najvyššom súde SR sp. zn. 2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6SŽ/21/2012 alebo 2SŽ/15/2013. V týchto konania boli opravnými prostriedkami napadnuté rozhodnutia Rady potvrdené ako vecne správne. S názorom súdu sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojich uzneseniach sp. zn. I.ÚS 2/2015-12, I.ÚS 3/2015-11 a I.ÚS 4/2015-11. Pokiaľ navrhovateľ v opravnom prostriedku poukazoval na názor ústavného súdu vyslovený v náleze sp. zn. II.ÚS/307/2014, najvyšší súd k tomu uvádza, že vec, ktorou sa ústavný súd vo svojom náleze II.ÚS/307/2014 ods. 81-86 zaoberal, nie je možné skutkovo porovnávať s prípadom v prejednávanej veci, keď predmetom uvedeného nálezu ústavného súdu bolo rozhodnutie Rady týkajúce sa v skutkovo a právne odlišnej veci.

Najvyšší súd nepovažoval za dôvodnú ani ďalšiu námietku navrhovateľa, ktorou namietal, že Rada nesprávnym právnym posúdením skutkového stavu zasiahla do jeho práva na slobodu prejavu a informácie v rozpore s Ústavou SR a tiež s ustanoveniami Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva.

Podľa čl. 26 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu. Vydávanie tlače nepodlieha povoločovému konaniu. Podnikanie v odbore rozhlasu a televízie sa môže viazať na povolenie štátu. Podmienky ustanoví zákon.

Cenzúra sa zakazuje.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Sloboda prejavu je jedným z hlavných základov demokratickej spoločnosti, jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca, zahŕňa však nielen slobodu názoru a prijímania a rozširovania informácií a myšlienok, ale obsahuje aj povinnosť a zodpovednosť. Právo slobody prejavu patrí medzi základné politické práva v právnom poriadku každej demokratickej spoločnosti a v právnom poriadku Slovenskej

republiky je zakotvené v čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle čl. 7 ods.5 Ústavy Slovenskej republiky Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd (oznámenie Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.) je pre orgány verejnej moci pri výkone činnosti v rozsahu ich kompetencie záväzným právnym predpisom, majúcim prednosť pred zákonom. Dohovor slobodu prejavu a informácií ustanovuje v čl. 10.

Podľa čl. 10 ods. 1, 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Z uvedenej právnej úpravy zakotvenej v Ústave Slovenskej republiky ako aj v Dohovore vyplýva, že je v právomoci štátu zákonom ustanoviť také právne prostriedky, ktorými môže obmedziť právo na **slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných (čl. 26 ods. 2 Ústavy SR), bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci (čl. 10 ods. 2 Dohovoru).**

V právnom poriadku Slovenskej republiky zákonodarca výkon týchto slobôd obmedzuje vo viacerých zákonoch sledujúc cieľ ochrany pred zneužitím týchto slobôd, keďže ich výkon zahŕňa aj povinnosti a aj zodpovednosť. Takáto právna úprava z dôvodov vyššie uvedených je ustanovená aj v zákone č. 308/2000 Z. z., pričom rozsah „nevyhnutnosti“ v demokratickej

spoločnosti sa musí posudzovať ad hoc s legitímnym cieľom, čo vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

Zákonodarca zákonom č. 308/2000 Z. z. zveruje do právomoci Rade **presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z. z.). Do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa zákona o vysielaní a retransmisii a podľa osobitných predpisov, ako aj ukladať sankcie vysielateľom za porušenie právnej povinnosti (§ 5 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.).**

Podľa § 31a ods. 1, 2 zákona č. 308/2000 Z. z. mediálna komerčná komunikácia je na účely tohto zákona zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá priamo alebo nepriamo propaguje tovar, služby alebo dobrú povest' fyzickej osoby alebo právnickej osoby vykonávajúcej hospodársku činnosť a a/ je poskytovaná ako súčasť programu alebo program sprevádza za odplatu alebo za podobnú protihodnotu alebo na účely vlastnej propagácie alebo b/ je programovou službou určenou výhradne na reklamu a telenákup alebo programovou službou určenou výhradne na vlastnú propagáciu.

Mediálna komerčná komunikácia zahŕňa najmä reklamu, telenákup, sponzorovanie, umiestňovanie produktov, programovú službu určenú výhradne na reklamu a telenákup, programovú službu určenú výhradne na vlastnú propagáciu a dlhšie reklamné oznámenie podľa § 35 ods. 8.

Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. reklama na účely tohto zákona je akékoľvek verejné oznámenie vysielané za odplatu alebo inú podobnú protihodnotu vrátane vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj, nákup alebo nájom

tovaru alebo služieb vrátane nehnuteľností, práv a záväzkov alebo dosiahnuť iný účinok sledovaný objednávateľom reklamy alebo vysielateľom.

Pri posudzovaní, či došlo odvysielaním programu alebo jej zložky k mediálnej komerčnej komunikácie vo forme reklamy sa musí vychádzať z obsahu a účelu konkrétneho komunikátu posudzujúc ho v kontexte jeho úplného odvysielania s prihliadnutím na jeho dopad na diváka, resp. poslucháča, t.j. možnosť jeho vnímania. Zákonodarca pritom posudzovanie charakteru odvysielaného komunikátu zveril do právomoci Rade v súlade s právnou úpravou ustanovenou v právnych normách § 4 v spojení s § 5. Zákonodarca teda zveril do pôsobnosti Rady aj posúdenie, či skutkom kladeným vysielateľovi za vinu došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vysielateľovi vyplýva z právnej normy ustanovenej v uvedenom zákone a vykonať výklad tejto právnej normy. Pokiaľ zákonodarca zveruje do právomoci správneho orgánu rozhodovanie o určitých otázkach na základe správneho uváženia, neprislúcha súdu, aby nad rámec vlastných právomocí (podľa občianskeho súdneho poriadku) vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by vstupoval do právomoci iných orgánov štátnej moci. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorých pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis a vykonal jeho výklad v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy.

Najvyšší súd v tejto súvislosti tiež dáva do pozornosti, že z úpravy čl. 1 ods. 1, 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy slovenskej republiky vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musia byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy ako individuálneho správneho aktu.

V danej súvislosti najvyšší súd taktiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. IV. ÚS 101/2010-19 zo dňa 11. marca 2010 konštatoval, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Ďalej konštatoval, že treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Vychádzajúc z právnej úvahy uvedenej vyššie a zo skutkových okolností vyplývajúcich z administratívneho spisu senát najvyššieho súdu v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ odovysielaním komunikátu propagujúci program *Topstar*, ktorý zároveň propagoval podujatie *Topfest 2015* naplnil znaky mediálnej komerčnej komunikácie charakterom spracovania reklamy, keďže z obsahu jeho spracovania bolo zrejmé, že obsahom spracovaného komunikátu bolo spoločné vystúpenie hudobnej skupiny I.M.T. Smile a umeleckého súboru *Lúčnica* súvisiaceho s predmetom samotného programu *Topstar*, nakoľko v ňom boli odovysielané exkluzívne zábery a informácie zo zákulisia príprav na spoločné vystúpenie a komunikát bol spracovaný ako klasická pozvánka na podujatie, na ktorom malo spoločné vystúpenie prebehnúť (hudobný festival *Topfest 2015*). Komunikát obsahoval všetky potrebné informácie pre prípadných záujemcov, a to miesto a dátum konania podujatia, ako aj názvy skupiny a súboru, ktoré na ňom vystúpia. Pri grafickom zobrazení informácie, obsahujúcej názov, miesto a dátum podujatia, bolo na zobrazenie názvu podujatia *Topfest 2015* použité jeho oficiálne logo tak, ako ho je možné vidieť aj na internetovej stránke podujatia. Zároveň bol komunikát odovysielaný v čase, kedy bolo reálne možné zakúpiť na predmetné podujatie vstupenku. Mohlo tak zvýšiť návštevnosť tohto podujatia. Navrhovateľ svojim odvolaním nevyvrátil konštatáciu uvedenú v odôvodnení rozhodnutia, a to že komunikát sa celý venoval iba propagácii podujatia *Topfest 2015*, na ktorom malo prebehnúť spoločné vystúpenie umeleckého súboru *Lúčnica* a hudobnej skupiny I.M.T. Smile.

.....

Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že odporkyňa v preskúmanom rozhodnutí postupovala správne, keď predmetný komunikát posúdila ako komunikát propagujúci program *Topstar*, ktorý zároveň propagoval podujatie *Topfest 2015*, čím naplnil

definíciu reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom nešlo výlučne o vlastnú propagáciu, keď predmetný komunikát okrem toho, že upútal pozornosť divákov na program Topstar, zároveň propagoval podujatie tretej osoby, konkrétne podujatie Topfest 2015. Komunikát bol spracovaný dopredu navrhovateľom ako účastníkom správneho konania ktorý mal vedomosť o jeho obsahu. Nemožno spochybníť tvrdenie správneho orgánu, že celkové spracovanie predmetného komunikátu smerovalo k propagácii podujatia Topfest 2015, ktorého bola TV JOJ reklamným partnerom.

Vzhľadom k uvedenému žalovaný správny orgán správne analyzoval, že daný komunikát napĺňa znaky reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. a nejedná sa výlučne o vlastnú propagáciu podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., ale ide o propagáciu tretej osoby a to o propagáciu podujatia Topfest 2015, v ktorom prípade sa jeho trvanie musí započítať do času vyhradeného reklame.

Najvyšší súd poukazuje tiež na to, že z právnej úpravy § 35 zákona č. 308/2000 Z. z. a čl. 20 ods. 1, 2 Smernice 2010/13/EÚ je zrejмый účel zákonodarcu stanoviť povinnosti vysielateľa pri prerušovaní vysielania spravodajského programu alebo audiovizuálneho programu televíznou reklamou alebo telenákupom, sledujúc cieľ ochrany divákov pred nadmerným prerušovaním sledovaného programu a v neposlednom rade aj autorov diela, spracovaného vo vysielanom programe. Na základe gramatického a logického výkladu citovanej právnej normy - § 36 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii a v súlade s cieľom zákona je možné vykladať uvedenú právnu normu len tak, že zákonodarca upravil vysielací čas vyhradený reklamným šotom a telenákupným šotom počas jednej celej hodiny tak, že tento nesmie presiahnuť 20% (12 min).

V dôsledku zahrnutia vysielania tohto komunikátu do celkového času vysielania reklamy došlo k prekročeniu zákonom stanoveného limitu pre prípustnú dĺžku reklamného vysielania v danom časovom úseku. Vychádzajúc zo skutkových zistení danej veci je zrejmé, že navrhovateľ bol sankcionovaný za skutok, ktorého sa dopustil tým, v čase od 09:00:00 hod do 09:59:59 hod. odvysielal dva reklamné bloky a komunikát propagujúci program Topstar, ktorý zároveň propagoval podujatie Topfest 2015 a ktorý naplnil definíciu reklamu, pričom nešlo výlučne o vlastnú propagáciu v celkovom časovom rozsahu 12 minút a 28 sekúnd, teda o 28 sekúnd dlhšom ako 12 minút.

K argumentácii navrhovateľa uvedenej v opravnom prostriedku, že na obmedzenie slobody prejavu navrhovateľa neexistoval ústavne akceptovateľný dôvod a ak by aj existoval, obmedzenie slobody prejavu nebolo proporcionálne, najvyšší súd uvádza. Zákon o vysielaní a retransmisii nedáva priestor Rade na skúmanie proportionality zásahu do práv vysielateľa, nakoľko povinnosť stanovená v § 36 ods. 2 zákona je formulovaná jednoznačne. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nemohol súhlasiť s tvrdením navrhovateľa, že Rada skúmala, či je možné zasiahnuť do slobody prejavu len prostredníctvom osvedčenia formálnej podmienky pre možné obmedzenie slobody prejavu, tzv. či obmedzenie bolo „predpísané“ právnym predpisom o sile zákona.

Vychádzajúc z uvedeného vyššie najvyšší súd dospel ku konečnému záveru, že žalovaný správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdil, preskúmané rozhodnutie má všetky podstatné náležitosti podľa § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne ani logické nedostatky a je riadne odôvodnené, a preto napadnuté rozhodnutie i postup boli z pohľadu odvolacích dôvodov v súlade so zákonom, keďže odvolacie námietky neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, majú za to, že posudzované konanie navrhovateľa naplnilo skutkovú podstatu správneho deliktu podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z., za čo mu bola uložená sankcia - pokuta vo výške 5.000,- eur ktorá bola správnym orgánom uložená podľa § 67 ods. 5 písm. a/ citovaného zákona a táto mu bola v danom prípade uložená adekvátne. Správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že účastník konania bol za porušenie povinnosti podľa § 36 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. sankcionovaný už v minulosti, pričom poukázal na 26 rozhodnutí ktoré bližšie špecifikoval. Pri určení výšky pokuty vzala Rada tiež do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania ako aj trvanie a následky porušenia povinnosti.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky navrhovateľa uvedené v jeho odvolaní proti rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu – Rady, za relevantné na vyhovenie jeho odvolacieho návrhu.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporkyne č. RP/63/2015 zo dňa 10. novembra 2015 podľa § 250q ods. 2 OSP v spojení s § 492 ods. SSP potvrdil ako vecne správne a zákonné.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 1 písm. a/ a § 5 ods. 1 písm. g/ a položky 10 písm. c/ Prílohy, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení účinnom od 1. októbra 2012, podľa ktorého je navrhovateľ povinný zaplatiť na účet súdu súdny poplatok v sume 500,- eur. Na rozdiel od vyhláseného rozhodnutia súdu na pojednávaní dňa 30. novembra 2016 sa navrhovateľovi týmto písomne vyhotoveným rozhodnutím ukladá povinnosť zaplatiť súdny poplatok na bankový účet podľa priloženého platobného predpisu, v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. a § 492 ods. 1 SSP. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov tohto konania, pretože v tomto konaní nebol neúspešný.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku **nie je** prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2016

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Viera Vraníková